

Nézzetek Jézusra!

Lekció: Zsolt. 2.
Textus: Zsid. 1.4-2.4

2012. szept. 16.
Gazdagrét

Hogy el ne sodródjunk...

A Zsidókhoz írt levél szerzője előtt – akiről elmúlt héten azt mondtuk, hogy munkája *"bizonyíthatóan a legnagyobb keresztyén prédikáció, amit bármikor leírtak"* – egészen konkrét, ugyanakkor roszakasztóan felelősségteljes cél áll. Azért szól, hogy hallgatói el ne sodortassanak attól a hittől és attól az élettől, amelyet Isten utolsó szavában, a Fiúban, Jézus Krisztusban öleltek magukhoz. Márpedig, amint láttuk, óriási erők szakítanak el őket a hittől: sok éven át tartó nyilvános megszegyenyítés, gyalázkodás, vagyonekobbzás és az üldözés más formái után már életük is veszélybe került. Lépünk be történetükbe, hogy más emberként jöjjünk ki onnan!

I. Sodrásban...

Először lássuk a sodródást. Jól ismert képek jelennek meg előttünk. Az elszabadult ár, amely minden erővel el akarja szakítani kétségbeesetten kapaszkodó áldozatát az életet jelentő szárazföldtől vagy biztonságot adó tárgytól. Mélyen bennünk élő kép. A lassan, méltóságosan hömpölygő csendes folyó, amelyen eloldódott ladik sodródik lefelé gazdátlanul. A dinnyehéj, amit visz a víz. A döglött hal, amely többé nem úszik árral szemben. Sodródás. Az őszi falevél, amelyet kerget a szél. Elszakadt a fától, amihez tartozik, és ki tudja hova jut. Az autó, amely nem tudta bevenni a kanyart és összetört... Tömeg, amely elsodor és eltérít eredeti szándékunktól... Az ember, aki magának sem tudná megválaszolni, hogy honnan hová. A szeretetehes, aki mindig valaki más karjai között találja magát. A mindig újra szomjazó, aki valamit felismer, lelkesedve letáborozik, de csak azért, hogy amint megcsapja valami még újabb szele, azonnal sátort bontson és továbbálljon maga mögött hagyva az ismertet. Sodrásban vagyunk. Szembetalálkozva olyan erőkkel, amelyek elszakítanak. Körülvéve olyan erők által, amelyek irányítanak, visznek, magukkal ragadnak, mert megtörték ellenállásunkat. Küszködve evezve a sodrással szemben. Vagy éppen magunkat megadva és céltalanul lebegve.

„*Hogy valamiképpen el ne sodródjunk*” – szól hozzánk, szól értünk a szerző. És tudjuk, hogy igaza van. Bármikor elsodortathatunk. Mert sokan sodródni el, számosan sodródtak el a Jézus Krisztusban való hittől. Akik megragadták, akik örvendeztek benne, akik ragyogtak, akik szerettek, akik fogadalmat tettek, akik imádkoztak, akik másokat bátorítottak, akik keményen küzdöttek... de végül elsodródtak. Ott és akkor, a Krisztus utáni hatvanas évek vége felé Rómában az üldözések, külső támadások miatt; itt és most, Budapesten, számos más ok miatt. Elsodródott, mert a problémája, gyengesége, hiánya nem úgy oldódott meg, ahogy szerinte Istennek tennie kellett volna – „csalódtam”, mondja, miközben talán nem is látja, hogy sodortatik. Elsodródtál, mert egyszerűen csak nem ápolta a kapcsolatot, és úgy lett, mint a régi barátokkal. Ha véletlenül összefuttok, egészen jól elbeszélgettek, felidézitek a régmúltat... majd pár évvel később már egyre kevésbé jön vissza a barátság érzése. Észre sem vetted, és

idegen lett számodra az, aki barátjának mondott és életét adta érted. Elsodródtunk, mert valaki megbántott a gyülekezetben, és – miért ne vallanánk be? – nagy egónk, megbántott önérzetünk, büszkeségünk erősebbnek bizonyult jézusi alázatunknál. „Ha itt ilyenek vannak, ha itt ezt megtehetik velem...” kiáltással az ajkunkon észre sem vesszük, hogy magunkat ítéljük el és szakítjuk el attól, aki mindent odaadott, hogy nekünk bocsánatot szerezzen. Valahol messze sodortatunk, mert miközben magunkról ezt nem feltételezzük, valami vagy valaki más, mint Jézus, már rég sokkal fontosabb lelkünknek, mint az Úr. Észre sem vettük, mikor vált el a levél a fától, mikor oldódott el a hajó a kikötőből... Elszakadtunk, elsodortattunk, mert bár Jézus szelíd szeretettel mutatott rá, hogy életünk mely területén hív bűnbánatra és változásra, bibliai kifejezéssel megtérésre, mi nem akartuk azt, amit ő akart. Az engedelmisség ára helyett az elsodortatás árát választottuk, mert azt gondoljuk, így kevesebbet fizetünk...

Ha te, velem együtt, tudod, hogy annyira vagy robosztus, mint egy őszi falevél, amely még az ágon ül; és annyira vagy önmagadban élő és eleven, mint az árral úszó döglött hal; és éppen annyira tudod, honnan hova tartasz, mint a kapitány nélkül sodródó hajó, jöjj most a sodródás világából egy másik helyszínre. Lépünk be a mennyi trónterembe!

II. A trónteremben

A mennyi trónteremben vagyunk, ahol az Atya a Fiút ülteti a trónra és hét üzenetben beszél hozzá. A szerző nem sokat tesz, csak idézi az Ószövetséget, mint az élő Isten szavát, amint a Fiúról és a Fiúhoz szól. Mindezzel pedig betekintést enged nekünk abba, hogy ki ez a Fiú, akiről annyit mondott már, hogy különb nevet örökölt az angyaloknál. Kicsoda ő?

„*Fiam vagy te, ma nemzetelek téged!*” majd: *Atyjává leszek, és ő Fiammá lesz.*” Sok mennyi lény van, angyalok serege veszi körül Istent tróntermében, de kinek mondott ilyet az Atya közülük? Ki más az ő Fia, ki más nevezheti őt Atyjának, mint egyedül Jézus Krisztus, aki különb nevet örökölt az angyaloknál, minden mennyi seregeknél, minden szellemi lényeknél?

Isten királyi udvartartásában ott vannak az angyalok, akiket az Ószövetség gyakran nevez istenfiaknak. De micsoda különbség! Hiszen amikor az Atya bevezeti az ő Fiát a világba – és itt a megfeszített, meghalt, majd feltámadt és az Atyához emeltetett Jézus mennybe való belépéséről van szó – így szól: „*Imádja őt az Isten minden angyala.*” A mennyi seregek leborulnak előtte, aki engedelmesen vitte véghez az Atya megváltó tervét. Igen, ő a Fiú. Mindig is Isten Fia volt, de amint Pál apostol a Római levélben megvilágítja: „*a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.*” (Róm. 1.4) Az ember Jézus, a megfeszített, meghalt és feltámadt úgy vonul be a mennyi dicsőségbe, mint akire az Atya ránéz, akiben gyönyörködik, akinek engedelmisségét ünnepli, és egyben megerősíti: „*Fiam vagy te.*”

Azután, ha jól figyelünk e magával ragadó mennyi jelenetre, azt is meghalljuk, hogy mit tesz ez a Fiú: „*A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája.*” Az Atya a Fiút Istennek nevezi! Jézus, a Fiú Isten, aki igazságban uralkodik. Aki gyűlölte a gonoszsgot és szerette az igazsgot. Örök isteni uralom az övé – és gyorsan hasonlítsuk ezt össze azzal, amit a csodálatos mennyi lényekről,

titokzatos isteni követekről, az angyalokról mond: „*Angyalait szelekké teszi, és szolgálait tűz lángjává.*” Csodálatos mennyei gazdagság, Isten különleges szolgálói. De ők csak szelek és tűz lángja, miközben Jézus az örökkévaló Isten. Az angyalok változnak, de Jézus soha nem változik. A föld és az ég, mondja Isten, minden fenséges volta ellenére olyan, mint egy gyönyörű, szép szövésű, értékes ruha. Mindig örömmel veszed fel, mindig gyönyörűnek (vagy, férfiak kedvéért, elegánsnak) érzed magad benne. Csak közben eltelnek az évek, és talán te még nem látod, hogy itt-ott megkopott, megnyúlt, kifakult... A földről és égről így szól: „*Azok elpusztulnak, de te (a Fiú) megmaradsz, és azok elavulnak, mint a ruha, és összegöngyölíted őket, mint egy palástot...*” A Fiú örök, az egész teremtett világ elmúlás alá vetett. Ki van még ilyen, hozzá hasonló?

Végül abba is betekinthetünk, mi sodródók, hogy mit várhatunk: „*Ülj az én jobбомra – szól az Atya – amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem.*” Ő uralkodik, de még van ellenség. Ez nem véletlen, nem hiba, hanem az Atya terve. A Fiú megkoronázása és végső, dicsőséges és teljes hatalomgyakorlása között idő telik. Idő, amely arra adatott, hogy minél többen megismerjék őt és megbékéljenek vele. Ellenségei a mi ellenségeink is, de az ellenségek órái meg vannak számlálva. A trónteremben halljuk, látjuk és hisszük, hogy hamarosan vége lesz minden ellenségnek. És amint ezt halljuk és látjuk, erő árad belénk. Erő árad azokba, akiket üldöznek, gyaláznak, börtönbe vetnek, életük elvesztésével fenyegetnek – Jézusért. Erő árad azokba, akik eddig úgy látták, csalódtak abban, ahogy a Fiú kormányoz. Vágy kél azok szívében, akik messze sodródtak tőle, mert nem ápolták a kapcsolatot. A megfeszített és feltámadt, megdicsőített Fiút szemlélve alázat fakad büszke szívünkben. Jézus örökkévaló uralmában gyönyörködve felismerjük, milyen hiábavaló elmúló dolgokat helyébe – szívünk középpontjába - engedni. A Fiú uralmát látva megnyílunk az engedelmisségre, és megtérünk mindabból, amihez jobban ragaszkodtunk nála...

A trónteremben a sodródók különös dolgokat hallottak és láttak. De a szerző tudja, hogy ez a pillanat még nem elég. És ezért erőteljes és komoly felszólítással fordul a hallgatók felé.

III. Figyeljetek!

„*Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.*”

Ez első felszólítása, buzdítása. Figyeljünk. Fordítsuk oda a füleinket. Szegezzük oda a szemeinket. Folyamatosan tartsuk magunk előtt. Kire, vagy mire figyeljünk?

A „hallottakra.” Nem lehet nem észrevenni, hogy ezek a sorok párhuzamban állnak a bevezetővel: *"Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk..."* (Zsid. 1.1-2) Jézusban Isten szólt, kijelentette magát, „hallottuk”, láttuk – figyeljünk hát a hallottakra, azaz figyeljünk Jézus Krisztusra, az evangéliumra. Ezen a ponton a mai bibliai szakasz arra is felhívja a figyelmet, hogy kire ne figyeljünk: az angyalokra. Nem véletlen, hogy a szerző végig azt bizonyította, hogy Krisztus nagyobb az angyaloknál. A zsidó gondolkodás szerint az angyalok közbenjárásával adatott a mózesi törvény. Valószínű, hogy a címzettek Jézust egy szintre engedték az angyalokkal, egyre inkább egy isteni közvetítőnek, szolgának látták a sok közül. Mint ahogy ma is sokan

sokféleképpen keresik az utat Istenhez. Sokféle közvetítőt találnak vagy gondolnak ki maguknak. Vannak, akik arra figyelnek, hogyan tudhatnak meg többet, vagy akár próbálhatnak kapcsolatba lépni a vélelmezett őrangyalokkal. Akik számára a spirituális keresés az őrangyalokkal kapcsolatos ismeretre és kommunikációra fókuszál. Vannak, akik hatalmas szellemi lényekkel, általuk angyaloknak nevezett közvetítőkkal lépnek kapcsolatba médiumokon keresztül. Vannak, akik régi gnosztikus tanokat felmelegítve számos isteni kisugárzásról, emanációról beszélnek, amelyek közül egy Krisztus. Ezzel gyakorta együtt jár az a gondolat, hogy ő csak egy szellemlény, akinek nem volt valóságos teste, aki nem volt valóságos ember. Az ember végzetesen elveszhet az ezoterikus tanok végtelen útvesztőjében. És ezért fontos, amit a szerző mond: Jézusra figyeljünk, ne az angyalokra. Jézusra, a Fiú Istenre, az egyetlen közvetítőre – és ne angyalokra, ne szentekre, se szellemi se meghalt emberi lényekre. Az igazi titok, az igazi szépség, az igazi fenség, az igazi hatalom, amely megváltoztat nem a szentek közbenjárásában és nem angyali, szellemi lények keresésében adatik, hanem Jézus Krisztusban, Isten Fiában, aki eljött hozzánk. Igen, a menny telített Isten teremtményeivel, és mindezek Jézust imádják. Igen, amikor mi imádjuk és magasztaljuk őt, az angyalok seregével együtt tesszük. Igen, az angyalok Isten csodálatos szolgálói, akik értünk küldettek szolgálatra, akik örökölni fogjuk az üdvösséget (1.14). Igen, „*Isten mennyei seregeket rendelt szolgálatunkra, hogy üdvösségünket gondozzák ... és azok állandóan munkában vannak értünk.*” (Kálvin, Zsidó levél kommentár, 25) Micsoda vigasztalás! Igen, a világ sokkal több és gazdagabb, mint amit látunk; igen, Isten csodálatos módon ott áll mellettünk, sodródók mellett angyalai által is – de mi egyedül Jézus Krisztusra figyeljünk! Mert őrá, a leghatalmasabbra figyelhetünk, őt hallgathatjuk, hiszen ő szól hozzánk.

Végezetül, mi a tétje ennek a figyelésnek? Mi a tétje annak, hogy újra és újra, nap mint nap tudatosan odaállunk Jézus elé imádságban és igeolvasásban? Mi a tétje annak, hogy szemeinket rászögezve éljük a napjainkat? Mi a tétje annak, hogy újra és újra tudatosan odahajtjuk szívünket és fülünket Igéje hallgatására egyénileg, házicsoportban és istentiszteleten? Miért fontos, hogy rendszeresen éljünk az úrvacsorával? Miért fontos, hogy ne hagyjuk ki a vasárnapi istentiszteleteket (mintha az az állatkerttel, az alvással, a strandolással, a kertészkedéssel, stb. egyenértékű, pusztán a mi lelki feltöltődésünket, megpihenésünket szolgáló szabadidős program lenne)? Miért?

Azért, mert könnyű elsodródni úgy, hogy észre sem vesszük. És azért, mert ennek félelmetes következményei vannak. Azért, mert ha nem lehetett következmények nélkül figyelmen kívül hagyni az Ószövetségben olvasható nagy eseményt, a törvényadást; ha azok, akik az angyalok által hirdetett ígét vették, annak elutasításáért súlyos büntetésben részesültek, akkor mi lesz velünk – kérdezi a szerzőnk? És mi olyan olcsóvá tesszük Jézus kegyelmét, hogy azt gondoljuk, semmi nem lesz, hiszen ő kötelezően a „megbocsátás bíziszbén” van, akármit is teszünk, valamint neki *dolga*, hogy mindent eltűrjön tőlünk; vagy pedig azt gondoljuk, hogy ha most elsodródok, nem baj, majd visszatérek, ha úgy látom jónak. A szerző azonban – rámutatva hálátlanságunkra - így szegezi nekünk a kérdést: „*hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amit az Úr hirdetett először?*” Hogyan ne lenne következménye a nemtörődömségnek, a hálátlanságnak, a közömbösségnek?

Figyeljünk hát teljes erőnkkel Jézusra, hogy valamiképpen el ne sodortassunk!
Ámen!